

עלון שבועי על
פרשת השבוע.
והעמוד על הפרק

העלון נכתב לעילוי
נשמת סבינו מוריני
הרב ששון הכהן ב"ר
ישעיהו ומרת מרים
זצ"ל

תענוג השבוע

מצורף המוסף האהוב: "תענוג לילדים בפרשה" בעמוד 5

שבת קודש פרשת: **טבת חול המועד פסח – שביעי של פסח** ה'תשפ"ד

תענוג בפרשת השבוע:

הייתי פעם אצל אחד מגדולי המשפיעים בדור הזה. צדיק שמעמיד תלמידים לאלפים. ובסעודת משיח בשביעי של פסח הוא עובר אחד אחד מהיושבים בשולחן ושואל אותו: "אנחנו היום בשביעי של פסח שבעה ימים עברו כבר מתחילת החג, ובמה אתה יכול להצביע שנהיית בו חורין? האם באמת נהיית בן חורין בפסח הזה? האם יצאת מעבדות מסויימת שהנך משועבד לה?" ואין לאף אחד מה לענות... אבל הוא משאיר מסר ברור וחד שנשאר אצלי ומהדהד לי עד היום.

הרי כל אחד שאוהב משהו שהוא לא רוחניות והוא לא קשור ל"ואהבת" ו"בכל מאודך" ו"בכל לבבך" ו"בכל נפשך" וכ"ו כל מה שכתוב בפרשת קריאת שמע. ואוהב ומכור לכל מיני דברי העוה"ז אפילו דבר קל שבקלות, אבל הוא מכור לזה. כן כן! זה האמת אנחנו מכורים לכל מיני אהבות שהם לא הקב"ה. אפילו אם אני לא מסוגל בלי הביסקוויטים על הבוקר עם הקפה... בלי זה לא מתחיל היום... אבוי אם זה יהיה חסר... אני ממש משועבד לזה מהיקיצה, אני אומר מודה אני, ומכוון על הביסקוויטים עם הקפה... אני כבר מחכה בכל יום לחמאה הפושרת והרכה שהוכנה לי והוצאה מהמקרר ארבעים דקות לפני הארוחה, כדי שהיא תהיה בטמפרטורת החדר... ותימרח ככה טוב על הלחם... בלי זה בארוחת בוקר אני לא בן אדם... אפילו שזה דברים פעוטים לכאורה, ומי מדבר על התמכרויות של התאוות הידועות... שזה בכלל "אסור בכבלי ברזל" וצריך לצעוק הרבה "הוציאה ממסגר נפשי".

הרי מה זה מאסר וכלא אמיתי? כל רודן שמכניס למאסר את האוייבים והאופוזיציונרים שלו, יודע היטיב שאין לו מה להכניס אותם לכלא הכי אטום וסגור ומלא עמדות שמירה וחומות עבות וגבוהות, גדרות על גדרות, אם נשאר להם עוד תקווה והשכל והמחשבות שלהם משוחררות הם יעשו הכל כדי להערים על השומרים, או למצוא, או לחפור דרכי מילוט. אבל אם אתה מכבה להם את התקווה, מכבה להם את הנפש את המחשבות המשוחררות, את הרצון לשיחרור אתה יכול להניח אותם עם גדר של חוט מתכת דקה... והם לא יעזו לחשוב על בריחה ועל שיחרור. עיין ערך תושבי צפון קוריאה... הם לא חולמים בכלל על מהפך ועל חיים אחרים, פשוט אומללים ומסכנים אמיתיים, ולמה? כי מכבים להם את הנפש ואת התקווה מהרגע שהם נולדים. היום לאחר שלושת הרודנים ששלטו שם ביד ברזל, ולאחר יותר משבעים שנות שלטון של משפחת קים המפוארת... כבר לא צריך לכבות כלום, הם כבר מכובים בגנים...

כך אנחנו גם צריכים לדעת שיכול להיות שאנחנו במידה מסויימת עדיין עמוך בתוך מצרים, מצרים וגבולים של היפך הקדושה, ערוות הארץ... וצריך לחשוב טוב עם עצמינו כמה אנחנו בחג זה יצאנו והוצאנו את עצמינו לחירות מכל מיני מצרים שמצרים ומגבילים ומשעבדים אותנו, ואנחנו במובן מסויים נמצאים באותה מצרים שלא יצא משם עבד מעולם... בא נבקע את הים, נכניע את את פרעה הזה שעומד לנו בעורף ולא נותן לדעת להשיב אל הלב את המידע האמיתי שיש לנו במודע שלנו רק הוא כלוא ואזוק בכבלי הנפש האבודה. בואו נשב בסעודת משיח בשביעי של פסח, נרים כוס לחיים ונחליט מאיזה מחלקה מסויימת בכלא הנפש אנחנו יוצאים השנה, לאט לאט ועם ניהול נכון. יש לנו 49 יום מעכשיו ועד שבועות ואפשר להחליט על מידה מסויימת עליה אנחנו הולכים בכל הכוח.

נראה לי שכאן המקום להביא שוב את המשל שהבאנו בעלון אחרי פורים. שמתאים גם לחומר חשיבה לאחר פסח... : יהודי פשוט תמים וישר דרך באחד מעיירות רוסיה היה עובד לפרנסתו כבעל עגלה. והיו לו שני סוסים טובים ומשובחים מהזן הטוב והמשובח והיקר ביותר. והיה מחזיק אותם באורווה בחצר ביתו. באותו אזור היה יהודי בשם יענק'ל שהתמקצע במיוחד בהצלחה מרובה... בגניבת סוסים. והוא שמע על הסוסים הטובים של העגלון התמים, והחליט שבליילה הוא ישתחל לאורווה ויגנוב אותם. מאוחר בלילה הוא מגיע ונכנס לאורווה ובמקצועיות... והרבה נסיון חיים... הצליח לקחת את הסוס הראשון שיבוא אחריו, והוציא אותו בזריזות ובשקט... מהאורווה, וקשר אותו במיקום מרוחק שכבר הכין לעצמו... וחזר מיד לקחת... גם את הסוס השני, אבל כאן הסוס השני התחיל להתנגד ולעשות רעש ולהשתולל ולהיאבק עם יענק'ל, העגלון התעורר מהרעש, ולקח פנס כדי לראות מה קורה בשעת לילה מאוחרת באורווה עם הסוסים?

יענק'ל שרואה פתאום את דלת הבית נפתחת והעגלון עם פנס רב עוצמה מתקרב... הכניס את עצמו בשכיבה בתוך עומק ערימת השחת ושכב... העגלון נכנס לאורווה ולא מאמין למראה עיניו... יש רק סוס אחד. מה קרה? התחיל להאיר לכל הצדדים והכיוונים... והנה הוא רואה אדם שוכב בתוך ערימת השחת... שואל אותו: "מה מעשיך כאן? ומי אתה?" עונה לו יענק'ל: "אני לא יודע מה קורה איתי... הייתי מגולגל עד עכשיו בסוס כאן באורווה... והודיעו לי משמים שנגמר התיקון שלי כסוס... ואני פתאום מוצא את עצמי בן אדם כאן שוכב על החציר... אני כבר שכחתי מה זה להיות בן אדם... ומה עושה בן אדם?..?"

העגלון שהיה תמים גדול, נזכר שהוא שמע לא פעם על עניין הגילגולים... ושהרבה בעלי חיים וסוסים הם גילגולים של בני אדם... האמין למה ששמע... ואמר ליענק'ל: "אולי אתה רוצה מעיל?" כן. "אולי קר לך כאן באורווה, ואתה אולי רוצה להיכנס לבית שלי לשתות כוס תה?" כן. הכניס אותו לביתו, ואשתו שהייתה גם תמימה יותר ממנו... האמינה לכל הסיפור ואף שניהם התרגשו מאוד, שהם זוכים לראות פעם ראשונה גילגול חוזר לעולם... השקו וחיממו את יענק'ל בארוחה דשנה ומשביעה... ואף הציעו לו לישון אצליהם. אבל יענק'ל אמר להם שהוא מעדיף לצאת לראות את העולם... ולמצוא את עצמו במה שיתאים לו... והם שיחררו אותו בשלוש לפנות בוקר שילך לדרך... והוא מיד ברח מהם והלך למקום שהיה קשור ומחכה לו... הסוס. ולקח אותו ומיד על הבוקר הלך לשוק הסוסים ומכר אותו בהרבה כסף...

ובבוקר העגלון ואשתו קמים ואמרים לעצמם: "גילגול גילגול, אבל צריך עוד סוס" העגלון החליט שהוא ילך לשוק הסוסים ויקנה סוס חדש. וכשמגיע לשוק, הוא רואה את כולם עומדים סביב הסוס שלו שמיד הכירו כי היה סוס נדיר בגובהו ויפיו וחוזקו, והכיר טוב טוב שזה הסוס שלו... ומיד אמר לו: "איזה טיפס אתה, לא יכלת יום אחד להשאר בן אדם נורמלי... ומיד חזרת כבר להיות בחזרה סוס?"

זה משל שסיפר המשפיע הרב משה ווינר שליט"א. להראות לנו עד כמה אנחנו מתעלים בחג ליום אחד... אָנִי אֲמַרְתִּי אֱלֹהִים אַתֶּם וּבְנֵי עֲלִיּוֹן כְּלֶכֶם. אֶכֶן כְּאֲדָם תִּמְוִתוּן וּכְאֲחַד הַשָּׂרִים תִּפְלוּ. (תהלים פב ו-ז) ותוך יום אחרי החג כבר נראים שוב פעם אותם סוסים ופרדים... כמקודם... וזה מתקשר עם מה שחסידי ברסלב היו אומרים על החגים ומועדי ישראל: "החג לא עבר, הוא נכנס" לא אומרים "עבר פורים" כאילו זה משהו שכבר עבר ותם זמנו ועניינו... אלא "פורים נכנס" כל העניין הרוחני ומה שמסמל פורים נכנס בתוכינו ואנחנו חיים את זה. וכבר מתכווננים לפסח שיכנס בתוכינו כל השפעות החג.

תענוג לספר מהצדיקים:

בשנים האחרונות כאשר גוברת ידם של הערב רב הלוחמים בדת משה ונלחמים בכל דבר שבקדושה, ורק עכשיו כל כך בוער להם להכניס חמץ בבתי החולים. וכמובן שאותם אלו מגינים בכל כוחם על חיות הטרף הנאציות מהחמאס-דאעש-עמלק. ושומרים עליהם שחלילה לא יפגעו בהם ולא ילחמו עם המחבלים הרוצחים בעזה, בזמן הרמאזן... כדי לא לפגוע בגשות שלהם... ונותנים להם לערוך תפילות המוניות ברחובות תל אביב הנאורה... ובהפרדה מלאה! במרחב הציבורי! אוי ואבוי... אבל כשזה מגיע לערבים פתאום יש סובלנות... פתאום יש רגישות... איזה עליהם וטרור מחשבתי עושים לשר בן גביר על כך שהוא מטפל ברוצחים מהנוחב'ה כמו שצריך, ולא נותן להם את כל תנאי הבית מלון עשרים כוכבים... שארגוני הפרוגרס והבג"צ נתן להם שנים על חשבון משלם המיסים הישראלי... איזה זעזוע הם מתמלאים מכך שהמחבלים הארורים שרצחו טבח ונאסו, ובישלו תינוקות בתנורים, לא מקבלים פירות... זה הרי יחסר להם בייטמינים... צבועים ושקרנים זה מה שהם כל הפרוגרסיבים שונאי הדת. נלחמים בעד פירות וקנטינה וממתקים לרוצחים טובחים ואנשים... מהגרועים ביותר שידעה האנושות. נלחמים בעד נאצים אנטישמים שעכשיו פורסם שבחקירות השב"כ הם מודים בכל הזוועות הנאציות שהם עשו... אבל לא מוכנים בשום אופן להתחרט על כך! ואפילו מצהירים תמיד שיחזרו על אותם מעשים ואף יותר גרועים אם יתאפשר להם! (עיין ערך חיית הטרף הנאצית סינוואר) ולמען חיות טרף אלו נלחמים כל הנאורים המשפטיים והאקדמים...

אבל כשזה מגיע לחרדים ולבחורי הישיבות, או אז עם כל האכזריות מפסיקים להם את התקציבים שהם משלמים כהוגן כאן במדינה מיסים על כל צעד ושעל... פתאום אין כאן בני אנוש שצריכים וייטמינים... פתאום אין זכויות אדם... שזרנים צבועים ושונאי דת שכל כך מדברים עם טון של רחמים על המחבלים... פתאום עם יריקות של אש ושנאה תהומית בעיניים מדברים ויורקים מהלוע הטמאה והמזוהמת שלהם את כל המשפטים הארסיים והאנטישמיים נגד חרדים: "שיעופו מכאן" "מוצצי דם" "עלוקות" "מוטציות" ועוד פנינים מהמילון האנטישמי של גבלס ושו"ת...

הם נזהרים לא להלחם בעזה ברמאזן... לא להפריע לרגשות... לא לעצור את המאות אלפים שעולים להר הבית בזמן מלחמה ואיום הטילים... (זוכרים את המסוכנות של ההתאספות במירון בז' אדר?) מסגדים שלמים בצפון מלאים עד אפס מקום ברמאזן, והכל בסדר... אבל רק במירון זה ממש סכנה לכל המזרח התיכון אם יהיה שם היולא... כי כל מה שקשור ליהדות זה פשוט בעיה 'חוקתית'... זוכרים את החוקים של סטאלין ברוסיה? ללכת למקווה זה "איום על ההגיינה של המדינה"... "להתאסף בבתי הכנסת זה אסיפה בלתי חוקית נגד המשטר"... וכל אלו דינם מיידיית להישלח לסיביר במקרה הטוב... או להיעלם לנצח ואפילו לא לקבל תאריך הריגה... או פיסת קבר... כי כשרוצים מחליטים מה חוקי ומה עושה "פוליטיזציה" של שימוש השר בכוח... הבנתם? כשזה שר ימני יהודי דתי, אז כל מה שהוא עושה זה

פוליטיזציה... אבל כשזה ממשלה עם מועצת השורא האיסלאמית ותקציבי עתק לעמותות איסלאמיות מפוקפקות שעכשיו מתגלים כל מיני תחקירים על המניעים שלהם... זה נקרא ממשלת השינוי... והריפוי... וגם השיסוי... זה תועלתי לחברה... אבל לימוד תורה! כן אותה תורה שאותו ספר שכן גוריון ניפנף איתו לכולם באו"ם ואמר שזה הטאבו והזכות שלנו על הארץ! זה כבר "נטל על החברה"... הפרוטקשן המשתולל, והטרור המתגבר, והערים בצפון השוממות וכל העקורים והמפונים, הכל בגלל שנים של קונספציה של הכלה של הטרור, ואי הלחימה בה בצורה נחושה ומיידיית, זה לא נטל על החברה...

רק השבוע במתקפת הטילים ההיסטורית! דבר שלא היה בהסטוריה! שמדינה תתקוף מדינה בכמות כזו של טילים הרסניים! ואתם ערב רב בתקשורת התבהלה הפרוגרסיבית למחרת זילזלו בלומדי התורה ובאמונה בשומר ישראל, ואמרו שזה בזכות האמריקאים... תראו כמה הם מהנדסי תודעה. הרי אותם אמריקאים מהמפלגה הדמוקרטית שנמצאים בשלטון והרבה מהם שונאי ישראל מושבעים! ורק הורסים ומחבלים בניצחון של צה"ל בדרום. אותו זקן סנילי שכל היום מה שעומד בראש מעייניו זה הכנסת חמצן וסיוע והנשמה למחבלים בעזה. מכל הבעיות בעולם ומכל הבעיות הרבות שארה"ב סובלת מהם והוא אפילו לא מטפל בהם, ולכן הוא כושל בסקרים... מעניין אותו כל יום מחדש כמה משאיות נכנסו לעזה. כמה הוא יכול כל יום מחדש לעצור את ישראל מלנצח. וכמובן שהוא מוכתר ע"י הפרוגרס כעוזר הכי גדול של ישראל... כי כל מה שנגד הניצחון של היהדות, זה העזרה הכי גדולה בעיניהם...

אפשר להמשיך ולכתוב את כל התועבות והשקרים של אותם שונאי יהדות מהנדסי תודעה שקרנים בתקשורת המגוייסת עושים ופועלים כל היום. אבל לא באנו כאן לתת להם מקום. באנו כאן לתת כוח ועוז ותעצומות לכל יהודי ויהודי ששומר על קלה כבחמורה. ולא נבהל מכל צהלות הסוסים הטמאים. והבאנו כאן סיפור על אחד מגדולי הנלחמים באותם יהודים גלותיים רוקדי ה'מה יפית' לפני הפריץ הקומוניסטי... פעילי ה"ייבסקציה" הארורה, שנלחמו באחיהם הדתיים שומרי הדת, ועשו את העבודה השחורה בשביל הגוי הקומוניסטי, שלבסוף הרג גם אותם באותה שנאה שהוא רחש ליהודי הדתי... וכמו שהיה סופו של היהודי המשת"פ רומקובסקי ראש היודנראט הארור בגטו לודג'. שחשב שההתעמרות שלו ביהודי הגטו, והחנפנות שלו לנאצים תציל אותו... ולבסוף הרגו אותו עם אותה שנאה אנטישמית שהרגו את כל חסידי השטיבלים בלודג'... ולכן מול כל אלו עמד יהודי בעל מסירות נפש הרה"ג החסיד ר' לוי יצחק שניאורסאן זצ"ל. אביו של הרבי מליובאוויטש. שלא וויתר על קוצו של יוד ביהדות, ולא חת ולא נרתע משום איום של השלטון הקומוניסטי הרשע והאכזרי. ולא פחד מכל החנפנים המומרים הקומוניסטים האומללים... ובנו ממשיך דרכו שייסד מאות שלוחים בעלי מסירות נפש עם אש בעיניים לפעילות של יהדות וקירוב רחוקים! שאותם מהנדסי תודעה צבועים לא מסוגלים לראות אותם מניחים תפילין ברחובות תל אביב... תקראו ותהגו:

סיפורים רבים מתהלכים סביב פעילותו הנמרצת של הגה"ח המקובל, רבי לוי יצחק שניאורסאהן, רבה של

הגנאי של יהודי זה. באחת השנים חל מפנה מעניין בפעילותו הנמרצת לאספקת מצות לכל דכפין. הוא הגיע ל"חלונות הגבוהים" של השלטון הסובייטי עד לנשיא עצמו. בעקבות פעילותו ניאותרה הממשלה לספק מצות לכל דכפין, ואף בתכלית הכשרות. אולי יישמע הדבר כחלום, אך עובדה היא כי בשנה ההיא הורו השלטונות לגורמים המתאימים, שבעת אפיית המצות יש לשמוע לכל הוראותיו של הרב שניאורסאהן!

רבי לוי יצחק הכשיר את שתי טחנות הקמח הגדולות ביותר, הרכיב בהן נפות חדשות והעמיד במקום משגיחים מיוחדים. הוא רשם הוראות ברורות, בעשרה סעיפים, שאותן יש למלא בקפידות. הוא העביר את הוראותיו אל המשרד הממשלתי העירוני האחראי על אפיית וחלוקת המצות, ותשובתם הייתה ברורה ביותר: כל בקשותיו והוראותיו בענייני כשרות המצות תתמלאנה במדויק, החל מאספקת הקמח ועד לאחר גמר האפייה! בהקשר לסיפור זה מספרת הרבנית חנה בזיכרונותיה, כי ממאפיות שונות התקשרו אל הרב לקבל הוראות על סדר האפייה, הזמנים המדויקים של כניסת השבת וציאתה, כדי שהעבודה לא תהיה כרוכה בחילולי שבת ובשאלות הלכתיות אחרות. הרב לא ויתר על קוצו של יו"ד. הגיעו הדברים לידי כך, שעיסות ששהו על השולחן אפילו דקה אחת מעל לזמן הקצוב – נזרקו ולא השתמשו בהן למצות. זאת בזמן שבו קיבל האזרח הפשוט לא יותר משלושים גרם של לחם שחור ליום תמורת כרטיסים מיוחדים! ואילו לפי הוראותיו סיפקו השלטונות קמח לבן בשקים חדשים דווקא...

באותה השנה הייתה דנייפרופטרובסק (יקטרינוסלב) העיר היחידה ברחבי ברית המועצות שבה נאפו המצות בריש גלי, ובכל ההידורים, ומעיר זו הסדירו אספקת ומשלוחי מצות לפסח לכל רחבי אוקראינה ורוסיה הלבנה, אשר יהודיה איוו למאכל להם אך ורק מאותן המצות שנאפו בפיקוח של רבי לוי יצחק. מאורע זה היכה גלים למרחקים, ואיש לא יכול היה להאמין לאירוע כזה ברוסיה הסובייטית, כאשר כל אחד, בביתו ובצנעה, הרהר פעמיים בטרם עשה איזו פעולה הכרוכה בשמירת הדת, שתמורתה עלול היה להיאסר לשנות מאסר רבות. זה היה כוחו הגדול של רב ולוחם מסוגו. תקיפותו ללא פשרות וללא חת, היא שהביאה לתוצאות שכאלו. מסירות נפשו למען הכלל היא שהניבה פרי הילולים לטובת כלל ישראל בעמק בכא זה.

שמע מצותיו של רבי לוי יצחק הגיע למרחקים, ואף מחוץ לגבולות המדינה שמעו עליו. כל אחד ידע כי אין אחר מצות אלו כלום ולא ייתכנו מצות מהודרות מהן. היו שנים, כאשר הממשלה הואילה לספק מצות אוכלוסייה היהודית, ופה ושם נפתחו מאפיות ממשלתיות והמצות נמכרו בחנויות הממשלה, ניסו הרבנים להשתמש בכל מחיר מלתת את חותמם על מצות אלו, בידועם מה הגורל הצפוי להם אם יעזו לפגום בכשרותם. אך הממשלה אילצה ומינתה מפקחים בכוח, אשר ההכשרים היו תחת חסותם, כדי שהמצות יוחתמו בחותמת של כשרות. האחד היה רבי לוי יצחק אשר לא שעה להם ולאיומיהם, והוא באחד: אם לא יישמעו להוראותיו ולפקודותיו בענייני כשרות – לא רק שלא יתן את הכשרו אלא אף לא יירטע מלגזור איסור חמור להשתמש במצות אלו. הוא לא הסתפק באיומים בלבד אלא אף דרש בתוקף שמפתחות המאפייה יהיו אך ורק בידי ולא אף אחד אחר!

יקטרינוסלב, לספק ליהודים מצות לפסח שנאפו מתוך הכשר מהודר. אפיית מצות כשרות הייתה כרוכה בקשיים עצומים, ולפי התנאים והנסיבות ששררו באותם הימים ברוסיה הסובייטית, היה הדבר היה כרוך בסכנת חיים ממשית. הדאגה למצות התחילה כבר כשנה מראש: השגת חיטים; השגחה רצינית ומעולה על הקצירה; העברתם ואחסונם במקום מתאים; השגת טחנה גדולה ומתאימה שתהא מושגחת בצורה הנאותה; השגת אבנים חדשות לטחנה; העברת הקמח; האפייה על כל הכרוך בה; ובעיות אחרות לעשרות – והכול בתנאים קשים ומסובכים, אשר עין זר לא תשלוט בהם.

כאשר קוראים את מסכת הפעילות הנמרצת של רבי לוי יצחק בכל הקשור לאפיית המצות, ניתן לקבל מעט מושג על פעולותיו הכבירות למען המצות, ומדוע אנשים כה רבים ביקשו דווקא את המצות מהכשרו של רבי לוי יצחק שניאורסאהן. ידועה הייתה הקפדתו המיוחדת על תהליך אפיית המצות, החל מעת קצירת החיטים ועד לגמר האפייה ואחסונם במקום המתאים. פעם העבירו ברכבת משלוח גדול של קמח. בדרכה עברה הרכבת מתחת לגשר מסוים, שנטפו ממנו טיפות מים לתוך אחד הקרונות. כאשר נודע הדבר לרבי לוי יצחק, ביקש לפסול את כל הקמח שהועבר בקרון זה. הבעלים שחששו מהפסד מרובה, לא התרצו לזה. רק לאחר שהרב איים כי אם לא יתנהגו לפי פסקו, יפסול את הקמח שבכל הקרונות, נכנעו לדרישתו, ומשאלתו של הרב בוצעה במלואה.

שוב אירע מעשה דומה בשנה אחרת. תוך כדי העברת משלוח של שקי קמח, נפלה טיפת מים על אחד השקים. מי שטיפל בזה לא שם לבו לכך במיוחד והכניס את קמח למאפייה, שם התחילו כבר בהכנות לאפייה. בצורה כלשהי נודע על כך לרבי לוי יצחק. הוא עצמו הופיע במאפייה, חתך את כל השקים מאותו משלוח, ואף קרע וזרק את הנפות; הוא פסל כל מה שנשאר מאותו משלוח, ואיש לא ההין להעיר לו על כך! טחנת הקמח הגדולה ביותר בעירו הייתה של משפחת שיפרין ועמדה תחת פיקוחו הישיר של הרב. כאשר פרצה מלחמת העולם הראשונה ולא ניתן היה להשיג כלים חדשים, העירו לו בעלי הטחנה כי היות שאין להשיג נפה חדשה אלא תמורת הון רב, ברצונם להכשיר השנה את הנפה הישנה. רבי לוי יצחק לא הסכים לך בשום פנים ואופן ועמד על שלו כי לא ייתן הכשר אם לא יקנו נפה חדשה. בראות בעלי המאפייה כי לא יצליחו לשנות את דעתו, נאלצו להסכים לבקשתו וקנו נפה חדשה במחיר עצום. כאשר שאל אותם הרב על מה ולמה התחרטו ומי הכריחם לכך – השיבו כי קיבלו מברק מרבני ורשא ובו הודעה חד-משמעית, כי אם הרב שניאורסאהן לא יחתום על ההכשר, לא ירכשו אף לא שק אחד של קמח! באחת השנים, כאשר נסגרו כל המאפיות למצות, עלה בידו בקושי להשיג רישיון אפייה בעבור מאפייה אחת בעירו. הסדר באותם ימים היה, שכל אחד הביא קמח לעצמו וממנו אפה לו מצות.

יום אחד התייצב יהודי אחד לפני הרב וטענה מרה בפיו: אתמול, ביום חופשתו, עמד כל היום וחיכה לתורו בחינם, ואם לא יצליח היום לאפות מצותיו – יצטרכו הוא ובני משפחתו לרעוב כל ימי החג. ענה לו רבי לוי יצחק: "ומה בכך אם תישאר בלי מצות לפסח?!" התרגז הלה למשמע תשובתו והטיח בפניו דברי גנאי. "אם כך" – נענה לו רבי לוי יצחק במאור פנים – "תקבל מיד תורך לאפות מצות. על תשובה כגון זו חיכיתי מיהודי!" לאחר מכן התבטא רבי לוי יצחק, כי מעולם לא הייתה לו קורת רוח כמו מדברי

זה היה ר' לוי יצחק הקדוש. ובנו ממשיך דרכו הרבי מליובאוויטש שכמו כל הצדיקים לא נוטש את צאן מרעיתו! וכבר התבטא במפגש כדלהלן: כאשר שהה הרה"ח ר' חיים גוטניק ע"ה ב"יחידות" בהיכל קדשו של הרבי בה' מנחם-אב תשכ"ז הוא הזכיר בפני הרבי את מאמר חז"ל (סנהדרין צח, א) כי "אין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי או כולו חייב".

הרבי הגיב (על פי ישמון ששון מחברדי"ן, כרך ב' עמוד 139): "...ומה שאתם אומרים שיתכן גם מצב של "כולו חייב" הנה הסאטמער רבי, הרב קצנלבויגן ומ. ש. [- כאן הזכיר הרבי את שמו הק"ל] לא יאפשרו זאת, וממילא אודות "כולו חייב" אין לכם מה לדבר והדרך היחידה היא שיהיה "כולו זכאי"..."

מיהו "הרב קצנלבויגן" שהזכיר הרבי בנשימה אחת יחד עם שמו הק"ל והאדמו"ר מסטמ"ר? ככל הנראה הכוונה לרב אהרן קצנלבויגן ע"ה, מי שייסד יחד עם הרב עמרם בלוי את תנועת "נטורי קרתא". "והיא שעמדה לאבותינו ולנו"

תענוג בלשון הקודש וסודותיה

מעובד מתורתו של רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

היום אתם יוצאים, בחודש האביב – "הכריז משה רבינו כשעם ישראל יצא ממצרים. ואכן, חג הפסח חל כל שנה דווקא בתקופת האביב. לפעמים יש צורך להוסיף חודש מיוחד כדי לוודא שזה יקרה, מה שמכונה שנה מעוברת. כמו כל דבר בתורה, העובדה שיציאת מצרים וחג הפסח חלים דווקא בחודש האביב אינה מקרית. הקב"ה בחר בחודש זה משום שהוא המתאים ביותר ל"לידת" והוויית עם ישראל.

רבי לוי יצחק, כדרכו בקודש, מתמקד באותיות המרכיבות את המלה "אביב", וחושף את העומק המסתתר בהן: המלה אביב כוללת בתוכה רמז לאבות ולבנים. כל יהודי הוא צאצא של אבותינו הקדושים, אברהם, יצחק ויעקב. בנוסף לכך, כל יהודי שייך לאחד מבני יעקב, שבטי ישראל: ראובן, שמעון, לוי, יהודה, יששכר, זבולון, דן, נפתלי, גד, אשר, יוסף ובנימין.

ואכן, אלו הם שני החלקים שבמלה "אביב": 1) אב "מילה שמרמזת על האבות וגם על מספר האבות (א+ב=3); 2) יב בגימטריא 12, הם שנים עשר השבטים.

אם נמשיך וננתח את המלה אביב נגלה בה סודות נוספים: 'אב' – 1+2 מסמל את החלוקה בין האבות עצמם. לאברהם אבינו יש מעמד מיוחד במינו, שגורם לו להיחשב כיחידה בפני עצמה, וכדברי הנביא: "האדם הגדול בענקים" והוא נרמז באות א'; ואילו האות ב' מציינת את שני האבות שלאחריו, יצחק ויעקב. רעיון זה מתאים גם לדברי המדרש המדמה את אברהם ל"משקוף" שמעל הפתח, ואת יצחק ויעקב ל"שתי המזוזות" שבצדדים.

מעניין לציין שהמלה "אב" רומזת לאבות גם דרך ההתחלה והסוף של שמותיהם – הראשון הוא אברהם שמתחיל בא', והאחרון הוא יעקב שמסתיים בב.

"יב" – 10+2 – כידוע, בימי הנביאים התחלק עם ישראל לשתי ממלכות: מלכות יוסף שאיגדה את עשרת השבטים שגרו בצפון ובמרכז הארץ, ומלכות יהודה שכללה רק שני שבטים, יהודה ובנימין שהיו בדרום.

למעשה, האותיות "יב" הם גם ראשי תיבות של שני השבטים האחרונים שהזכרנו – יהודה ובנימין, כי, יהודה ובנימין נחשבים במדה רבה כ"מרכז" של השבטים כולם. דבר המתבטא בכך שבית המקדש, המהווה "מרכז" לעם כולו, נבנה על הגבול שבין תחום יהודה לתחום בנימין, כך שיש לו קשר מיוחד לשניהם. גם מלכי ישראל שמלכו על האומה המאוחדת היו שאול המלך (משבט בנימין) ודוד ושלמה (משבט יהודה).

סימן ל"מרכזיותם" של יהודה ובנימין ניתן לראות בגימטריא של שמותיהם – "יהודה" (30) ועוד "בנימן" (152) ביחד במספר 182; וזו בדיוק הגימטריא של "יעקב" (182), שהוא האב הכולל של השבטים כולם. זאת ועוד: המלה "יעקב" מתחילה ב' – רמז ליהודה, ומסתיימת בב' – רמז לבנימין.

לסיכום, המלה "אביב" מתאימה – מכל הכיוונים... – ליסוד של עם ישראל; ונסיים בפרט נוסף במלה זו: החשבון המספרי של "אביב" הוא – 15 רמז לכך שעיקר ה"אביב" הוא ביום ה-15 (ט"ו) של החודש, שהוא היום של יציאת מצרים בפועל ובו אנו חוגגים את "ליל הסדר" עד היום הזה.

תענוג לחיך:

לאורך בעל משפחה צרובת ילדים נשבר האסלה בשירותים בדיוק בליל בדיקת חצץ, וככה שהתקשר והתחנן לאינסלצורים שיבואו להחליף לו אסלה, אף אחד לא הסכים, כבר כולם עייפים וצרותיים בזמן כזה ולא חפשים עוד עבודה. עד שצירב תחונניו לאחד האינסלצורים, וסיפר לו את הצב בבית... ואיך תוכל להשאיר משפחה עם 18 ילדים בלי אסלה לכל יצי חג הפסח???

אצרי לו האינסלצור: "אין לי חצי צמן, אבל אם אתה תקנה את האסלה החדשה ואת כל החוצר ציביב, אני רק צוכן לבוא ולהתקין את האסלה" באין ברירה קם ציודענו צוקדם בבוקר, ועוד לפני שריפת חצץ עצד וחזכה ליד העצבור וצייד קנה את האסלה החדשה וכל צה שאצרי לו האינסלצור... והחל ללכת לכיוון הבית עם האסלה על הידיים... ולפתע ראה אותו חבר בריסקער... ואצרי לו: אוהה על החוצרה הזאת לא חצבתי...

מחפשים מרצה טוב? לא יודעים איך למלא את הזמן לקהל? בכינוסים או אזכרות זיצים או ימי עיון. יהודי תלמיד חכם שעבר נס רפואי וקם ממוות לחיים נגד כל הסיכויים!!! הרופאים הכי אתאיסטים המומים מתחיית המתים שלו. הוא חווה דרך ארוכה מלאה בהשגחות פרטיות עם סיפורי ניסים מסמרי שויער. בהרצאה וסיפורים מלאים באמונה והשגחה פרטית. בצורה מרתקת וסוחפת. מתאים לכל מגזר! מעוניינים? רוצים להזמין ולשמוע? צרו קשר במייל: tbvlb2586@gmail.com

תענוג לילדים בפרשה

תקציר

ולדיסלב היה חייב ללכת עם חיים ולהראות לו את חדר האוצרות שלו. ושם מרוב פחד מחיים הוא הודה על האמת שאין לו אחות ברשויות המס. ושכל הסחורה בחדר מוברחת בגבולות. חיים לא יכל לעמוד בזה כשנזכר שאת כל זה מעלילים על היהודים.

בְּתֵּי אֶתְרֵי הַשְּׂבִילִים לֹא תִשְׁכַּח

חיים לא יכל לעצור ברוחו לשמע הדברים, ולמראה פניו הפולניות והמוגושמות של ולדיסלב שעמד והסתכל על חיים מנובט צבוע ומסכן. ועלה לחיים לראש כל המועקה והטינה שהוא הספיק לרכוש לאותם פעילים ציונים וחילונים שהיה קשור אליהם עשר שנים, וכל מה שהוא ראה בהם זה שהם מתנכרים לעברם היהודי ומנסים לאמץ תמיד את הנרטיב הגויי שהיהודים הם אלו שאשמים בכל תחלואות המדינה והעולם, בו בזמן שחיים עכשיו ראה במו עיניו כמה שהגויים הם אלו שעושים מה שבא להם ומפילים את כל האשמה על מה שהם עושים תמיד על היהודים.

חיים נתן דפיקה על השולחן הקרוב, אבל דפיקה שיצאה לא רק מכוחו הרב וגופו החזק של חיים, אלא גם מכווח נפשי יהודי ואולי אפילו מכווח עצום של כל עם ישראל שעמד בתוך ליבו הרוחה של חיים שלא יכל להכיל ולו לרגע את האנטישמיות שסובלים אחיו בדיוק מאנשים ודמויות כמו ולדיסלב, גויים ערלים שעושים הכל נגד החוק ונגד הממשלה, מעלימים מס, גונבים וחומסים, ומעלילים על היודים הישרים שהם אלו שעושים את כל הדברים האלו.

מהדפיקה החזקה היה נדמה לולדיסלב שנחת סלע עצום מימדים על השולחן... נשבר השולחן ונפל מומונו בקול רעש גדול כל מה שהיה עליו... יהלומים וכל מיני תכשיטים נדירים ומטבעות נחושת וזהב וכסף נדירים מהאוסף המשפחתי של אבות אבותיו של ולדיסלב שגרו בטירה זו כמעט אלף שנים. ולדיסלב לא יכל להשאר רגוע והתחיל להכופף לגשת לריצפה ולאסוף את מוחמדי עיניו... או אז כשהסית את מוטו מחיים וגחן לריצפה, חטף מחיים פצצה לפנים, אגרוף כזה שהוא לא טעם ולא ראה ולא חלם מעודו על כזה אגרוף מוחץ... שיצא מידו של חיים בדיוק עם כל הכוח של האגרוף שנתן לשולחן שנשבר.

מעוצמת המכה ובגלל שבאה גם בהפתעה ושלא התכונן אליה... ולדיסלב נחת היישר על הארץ מוכה וחבול, או אז חטף מחיים שתי בעיטות הגונות, בהם חיים הוציא את כל העצבים שבערו לו ברגליים והשביתו את ולדיסלב מלזוז תזוזה אחת מכף רגל ועד ראש... חיים ניצל את ההזדמנות ולקח חבל שהיה תלוי שם על אחד הברזלים בפינת החדר, וקשר לולדיסלב את הידיים והרגליים בצורה הדוקה וחזקה כך שולדיסלב לא יוכל לזוז ובקושי לנשום...

ולדיסלב החל להתחנן על נפשו בלי קול... ובבכי שלא נפסק: "בבקשה יהודי יקר תעזוב אותי לנפשי, אל תיקח אותי למשטרה" חיים שלא חשב בכלל לקחת אותו למשטרה, אבל מרוב שולדיסלב חזר על המילים והבקשה הזו שוב ושוב הוא הבין שזה הפחד הכי גדול שלו. ואמר לו: "לא תיכננתי לקחת אותך בכלל למשטרה. אבל בגלל שאתה כל כך מתחנן ומבקש על חיך לא ללכת למשטרה, זה סימן שיש לך הרבה מה להסתיר, ונראה לי שאתה דג שמן מאוד בשביל משטרת לודג' ואולי אפילו בשביל משטרת פולין הכללית, ואולי אפילו לכל רשויות השלטון בפולין"

כשולדיסלב שמע את המילים האלו יוצאים מפיו של חיים, התחיל לצרוח בקולי קולות: "לא לא לא, רק זה אל תעשה לי, אל תביא לכאן משטרה לבית, אל תכניס אותם לכל הטירה שלי, יש לי כאן הרבה דברים שאסור להם לראות, אין לי בעיה שתיקח אותי לתחנת משטרה אבל אל תביא אותם לכאן"

מילים אלו היו בשביל חיים המתנה הכי גדולה שהוא יכל לקבל באותו ערב. עכשיו חשב חיים יש לי קלף חזק על ולדיסלב. אני אשאיר אותו קשור על הארץ ואני יחקור אותו בדיוק מה יש לו להסתיר כאן בטירה, וכך אוכל להחזיק אותו צמוד אלי ולתת לאברהם משה כל מה שהוא צריך. חיים שידע שלא כדאי להשאיר את אברהם משה החסיד העדין עם הברנשים חבריו של ולדיסלב בסלון לבד. אמר לולדיסלב: "תשאר כאן על הארץ לכמה דקות ואם אתה רוצה שלא אקרא למשטרה לכאן, אני צריך לבדוק כמה דברים מחשידים בדירה ואני חוזר לדבר איתך. לבנתיים תשכב בשקט ואל תוציא אף צילה מהפה"

חיים הלך לסלון לבדוק מה קורה עם אברהם משה. והנה הוא רואה שהסייעתא דשמיא מלווה אותם עכשיו לגמרי. הלא יאומן קורה. הברנשים הענקיים עומדים מסומרים למוקומם באותו מקום בו הוא השאיר אותם. ואברהם משה יושב על כסא ומועיין בספר החסידי 'ישמח ישראל' לרבי מאלכסנדר אותו הוא לוקח איתו לכל מקום בו הולך. ואפילו לא שומר או מסתכל על הברנשים הענקיים האלו, אלא להיפך הם מסתכלים על אברהם משה בחדר מוצמית. חיים הבין שה' נפיל את פחד היהודים על הערלים האלו, וקרא לגדול שבהם להגיע אליו. חיים התיישב על הכסא הגדול והמפואר שהיה שם ליד שולחן כבד מועץ מגולף עתיק יומין. כסא זה היה שייך לדוכסים ששלטו באזור.